

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. Бургас, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ТОДОР Д. МИТЕВ

при участието на секретаря ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА
като разгледа докладваното от ТОДОР Д. МИТЕВ Административно
наказателно дело № 20232120204193 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на „*“ ООД, ЕИК *, срещу Наказателно постановление № РД-И-066/11.08.2023г., издадено от Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция по лекарствата, с което за нарушение на чл. 284д, вр. чл. 217в, ал. 1, вр. чл. 217а, сл. 3 и ал. 4, вр. чл. 291, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина и на основание същите разпоредби на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 150 000 (сто и петдесет хиляди) лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, като се посочва допускането на процесуални нарушения, както и материална незаконосъобразност.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. * от АК-Бургас, който поддържа жалбата и моли за отмяна на постановлението, като представя и писмени бележки

Административнонаказващият орган, надлежно призован, се представлява от юрк. *, който моли за потвърждаване на постановлението.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал.2 ЗАНН, тъй като видно от разписката на л. 39, постановлението е връчено на представител на жалбоподателя на 07.09.2023 г., а жалбата е подадена по куриер на 21.09.2023 г.- л. 45. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На дружеството жалбоподател било съставено обжалваното наказателно постановление за това, че 05.08.2022 г. е осъществило износ (вътреобщностна доставка от България към Нидерландия) на 21 опаковки от лекарствения продукт Cosentyx solution for injection 150 mg - 1 ml x 2, с партиден № МА0996 и срок на годност: 05/2023 г. и 3 опаковки

от лекарствения продукт RoActemra 162 mg solution for injection in a pre-filled syringe x 4, с партиден № B0042B02 и срок на годност: 04.2024 г. към нидерландския търговец с лекарствени продукти BModesto B.V.

В постановлението е описано, че на 05.08.2022 г. на официалната страница на ИАЛ е публикуван Списък по чл. 217в, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина на лекарствените продукти, включени в Позитивния лекарствен списък, за които е установен недостиг на територията на Република България и които не могат да се изнасят за срока, в който се съдържат в списъка. Списъкът, публикуван на 05.08.2022 г., е в сила от 00:00:00 часа на 05.08.2022 г. до 23:59:59 на 11.08.2022 г.

В Списъка по чл. 217в, ал. 1 от ЗЛПХМ, публикуван на 05.08.2022 г., са включени лекарствените продукти Cosentyx (INN: Secukinumab) solution for injection 150 mg - 1 ml x 2, RoActemra (INN: Tocilizumab) 162 mg solution for injection in a pre-filled syringe x 4.

Проверката, въз основа на която е съставен АУАН и НП била извършена в гр. Бургас, видно от констативен протокол от 02.06.2023 г. (л. 11).

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. На практика липсва спор по установените факти, като се оспорва тяхната правна оценка.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателят, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл.84 от ЗАНН във вр.с чл.14 ал.2 от НПК и т.7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен **служебно** да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган. АУАН също е съставен от компетентно (териториално и материално) лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок.

Съдът намира, че са допуснати процесуални нарушения при изготвянето на АУАН и НП по чл. 42, т. 4, респ. по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Съгласно посочените разпоредби в наказателното постановление и АУАН следва да се съдържа описание на нарушението, датата и мястото на извършването му и описание на обстоятелствата, при които е извършено. Иначе казано, изискване към тези актове е, нарушението да бъде очертано от фактическа страна. Очертаването от фактическа страна означава да се опишат именно конкретни факти- какво точно е извършено като действие или бездействие, от кого и по какъв начин. След преценка на така описаните факти, същите се сумират под съответната правна норма, която се посочва при очертаване на нарушението от правна страна. Това законодателно изискване съществува с оглед възможността на наказаното лице да се защитава. Същото може да оборва както фактическите констатации, претендирайки, че отразеното в постановлението не съответства на обективната истина, така и да оборва правната оценка на приетото за установено от фактическа страна. Задължителността на този реквизит следва и от тълкуването на самия закон. Така в чл. 53, ал. 2 ЗАНН е посочено, че наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в АУАН-а, стига да е

установено по безспорен начин извършването на нарушението, т.е. неминуемо отново се изисква да се опишат фактите, които наказващият орган счита за основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност (в този смисъл е и Решение №1533 от 30.12.2010 г. по КНАХД №1319/2010 г. по описа на Административен съд- Бургас).

В конкретния случай, съдът намира, че е налице процесуално нарушение, изразяващо се в липса на съществен реквизит, а именно- посочване на мястото на извършване на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството. Твърди се, че същото е осъществено чрез извършването на износ, и по-точно- на вътреобщностна доставка от България към Нидерландия. Не е описано обаче къде е извършена тази вътреобщностна доставка от страна на жалбоподателя. Разпоредата на чл. 7 от ЗДДС дава определение за вътреобщностна доставка. Съгласно чл. 17, ал. 1 от ЗДДС място на изпълнение при доставка на стока, която не се изпраща или превозва, е мястото, където стоката се намира при прехвърляне на собствеността и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик или при фактическото предоставяне на стоката по чл. 6, ал. 2, а съгласно ал. 2 място на изпълнение при доставка на стока, която се изпраща или превозва от доставчика, получателя или от трето лице, е местонахождението на стоката към момента, в който се изпраща пратката или започва превозът и към получателя. Следователно, напълно възможно, а и задължително е било да се посочи къде е била извършена вътреобщностната доставка на лекарствените продукти. От постановлението става ясно единствено, че проверката е извършена в гр. Бургас, но на нито едно място не се посочва дали там е извършен и износът на лекарствените продукти.

Непосочването на мястото на извършване на нарушението не очертава пълно и ясно предмета на доказване, като по този начин ограничава правото на защита на санкционираното лице, респ. води до отмяна на обжалваното постановление. В този смисъл е и правната теория- * и *, „Процесът по ЗАНН”, изд. „Сиела”, 2009 г., стр. 155-157, както и цитираната там съдебна практика.

Следва да се отбележи, че обстоятелствата около извършване на твърдяното нарушение не следва да се извличат по тълкувателен път нито от наказаното лице, нито от съда, а следва да са ясно посочени. Така в конкретния случай, би могло да се заключи от съдържанието на НП, че нарушението е извършено в гр. Бургас, тъй като е посочено, че проверката на склад на дружеството е извършена там, а накрая е посочено, че постановлението подлежи на обжалване пред РС-Бургас. Никъде не се спомената извършване на нарушението в гр. София, докато от свидетелските показания и писмените доказателства (л. 13) става ясно, че лекарствените продукти са били предадени от жалбоподателя на превозвач именно там, т.е. доставката е осъществена в гр. София. Установяването на разминаване между посоченото в постановлението място на извършване на нарушението (което, както стана ясно не е посочено изрично, а се извлича по тълкувателен път) с осъществилото се в действителността, отново води до отмяна на обжалвания акт (отново * и *, „Процесът по ЗАНН”, изд. „Сиела”, 2009 г., стр. 157).

В горепосочения смисъл е и **Решение № 206 от 13.07.2020 г. по КНАХД № 158/2020 г. по описа на Административен съд- Стара Загора.**

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че незаконосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като атакуваното наказателно постановление следва да се отмени изцяло.

Съгласно разпоредбите на ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното

следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен договор за правна защита и документ за плащане по банков път (л. 83-84), в които е отразено, че е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 10000 лв. По делото е направено възражение за прекомерност, а съгласно ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. В случая обаче претендираното възнаграждение съответства на фактическата и правна сложност на делото, поради което и следва да се присъди изцяло. Допълнителен аргумент за това, че размерът на уговореното възнаграждение е дори по-нисък от предвиденото в чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която следва да служи за своеобразен ориентир. Доколкото се прилага чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове отговаря юридическото лице, представлявано от органа, издал акта, съдът намира, че следва да осъди Изпълнителна агенция по лекарствата да заплати сторените в настоящото производство разноски в цялост по съображенията, изложени по-горе.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № РД-И-066/11.08.2023г., издадено от Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция по лекарствата, с което за нарушение на чл. 284д, вр. чл. 217в, ал. 1, вр. чл. 217а, сл. 3 и ал. 4, вр. чл. 291, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина и на основание същите разпоредби на „**“ ООД, ЕИК *, е наложена имуществена санкция в размер на 150 000 (сто и петдесет хиляди) лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по лекарствата да заплати на „**“ ООД, ЕИК *, съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 10000 (десет хиляди) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____